

vrsto lepo uspešnih dramatičnih predstav je spravil ta zbor na svoj oder, med temi tudi »Sleherika«, ki je na praznik Sv. Stefana bil vprizorjen ob nabito polni dvorani in v občo zadovoljnost in priznanje gledalcev. In končno je prišla na vrsto Vombergarjeva »Voda«, ki jo je zbor vprizoril v nedeljo dne 12. t. m. ter je s svojim dovršenim nastopom in sigurnostjo vseh igralcev žela splošno priznanje in pohvalo. Saj je mnogokateri, ko je odhajal po končani igri domov, dejal: »Res, takega užitka, kakor danes, pa že dolgo nisem imel in slično. Vloge so bile dobro naštudirane in dobro podane, tako da so se nekatere malenkosti, ki so se tuintam opazile, lahko porazgubile. Kje neki so se vzeli ti igralci tako talentirani in korajžni fantje in dekleta? se gotovo poprašuje vsak obiskovalec predstav. Začetek je že storjen. Samozavestno in ponosno naj bi objel kulturno-izobraževalni pokret in mladeniški-igralski ogenj Starotirčanov vso okolico, vse večje kraje, mesta in trge. In ne bomo zapostavili več za drugimi, doslej mogoče agilnejšimi slovenskimi dolinami kot zaspanci z »mrzlega Pohorja«, ampak kot resni, delavni prosvetitelji vsega miselnjskega in pohorskega ljudstva, sedaj enkrat samo še v kulturnem, pozneje pa tudi v gospodarskem pogledu.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Prostovoljno gasilno društvo Selišči-Kupetinci priredi na velično nočni pondeljek dne 17. aprila t. l. v Pergerjevi dvorani zgodovinsko igro »Guzaj«. Podlaga igri je povest z istim naslovom, ki je izšla v »Slovenskem gospodarju«. Vabljeni vsi od daleč in blizu!

Vojnik. Tukajšnja Marijina kongregacija bo uprizorila v nedeljo dne 2. aprila v posojilniški dvorani igro »Sleherika«.

Vojnik. Težko je najti pravega prijatelja, a kdor ga najde, je našel zaklad. Taki prijatelji in prijateljice so dobre, lepe knjige. Vsako nedeljo jih lahko izposodite v župnijski knjižnici v kaplaniji po jutranji in deseti maši, pa še po večernicah. Poslužite se jih!

Stoletnica Čikage.

Ni še bilo govora o krizi in o brezposelnosti milijonov, ko so sklenili v severnoameriški Čikagi, da bodo pro-

slavili 100letnico ustanovitve mesta s svetovno razstavo. Z neomajanim zaupanjem v napredek je bil storjen sklep, da bo otvorjena svetovna čikaška razstava 1. junija 1933, točno ob 9. uri dopoldne. Med tem so se pa razmere temeljito spremenile. Povsod je zavlada, lo pomanjkanje denarja, revščina ter brezposelnost. Pojavljajo se celo glasovi z zahtevo, naj bi se preložila čikaška razstava na boljše čase. Čikago samo pa noče ničesar čuti o kakšni spremembi prvotnih sklepov in načrtov. Ostane vse pri že objavljenem programu. Vrše se že vse predpriprave in na desettisoče delavcev je zaposlenih z gradnjo razstavnih dvoran.

Zadnjo čikaško razstavo leta 1893 je obiskalo 25 milijonov oseb; uspeh, ki je znatno pripomogel k razmahu in razvoju mesta. Se torej nikakor ne smemo čuditi, čim slabši so postali časi, tem bolj upa Čikago, da bo svetovna razstava krizo omilila in pripomogla k znatnemu izboljšanju sedanjih res žalostnih razmer. Tokrat računajo z obiskom 75 milijonov. Bodoča vstopnina se že uporablja za razstavne priprave. Razstavljalci so podpisali 20milijonsko posojilo, vlada Združenih držav je nakazala 2 milijona dolarjev kot podpo-

ro. Vodstvo razstave je izdalo za 10 milijonov dolarjev obveznic. Iz navedenih svot lahko tudi sklepamo na obseg razstave, katere se bo udeležilo 16 zunanjih držav. 30 držav ameriške unije je zasiguralo udeležbo. Vodstvo razstave ugotavlja že vnaprej, da bo druga tokratna čikaška svetovna razstava rekord.

280 najvažnejših ameriških industrijskih podjetij tekmuje za najboljše razstavne prostore. Pretežna večina razstavljalcev se noče zadovoljiti s stojnicami, ampak gradijo cele pavilijone. Vodilno avtomobilsko podjetje je že spravilo na razstavnih prostor celotno tvornico za avtomobile, ker bo izdelovalo pred očmi posetnikov avtomobile. Druga avtomobilska tvrdka je izdala 500 tisoč dolarjev za svoj pavilijon.

Posebnost razstave bosta dva stolpa; ki bosta dosegla višino 180 m. Oddaljena bosta eden od drugega 600 m, zvezana bosta med seboj z močnimi žičnimi vrmi, v višini 175 m bodo vozili med obema stolpoma sem in tja z največjo brzino avtomobili.

Cela razstava bo pod vtisom nekega čisto novega, česar še svet doslej ni videl.

Hoče. Tovarna postaja. Progovna sekcija v Mariboru je že začela graditi tir, ki bo vodil k skladišču. Vsled tega se prosijo interese, ki so obljubili dati les in denar, pa še niso do sedaj dali, da to čimprej storijo. Denar naj se izroči gg. Florjančiču ali Antonu Verniku ali Posojilnici v Hočah, les pa naj se zapele na žago g. Potočnika v Spodnjih Hočah, ki ga reže brezplačno.

Hoče. V noči od 17. na 18. marec je preminul nenadoma v najlepši moški dobi 47 let Jožef Lobnik, posestnik, odbornik in član mnogih društev. Bil je kremenit in neupogljiv značaj,

zaveden katoličan. Ne bomo naštevati njegovih vrlin, ki so ga dičile, ne zaslug, ki si jih je stekel v velikem številu v svojem delovanju. Po ločitvi spoznavamo, kako bridka zguba nas je zadela, kakšna vrzel je nastala. Bil je odločen in vnet za vse dobro. K zemeljskemu počitku ga je spremljalo pet častitih duhovnikov in velika množica ljudstva. Poslovil se je od blagopokojnega v jedrnatih in vzvišenih besedah mnogoč. g. dekan Sagaj, pevci so pa zapeli v srce segajoče žalostinke. Jože Lobnik je bil iz narodno zavedne Lobnikove hiše v Orehovi vasi, kjer še živi čil njegov 74letni oče, ki je zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« in drugih katoliških listov. Zapušča mnogoštevilno družino: vdovo z nepreskrbljenimi otroci. Častiti duhovščini, pevskemu zboru, požarni brambci, vsem znancem, prijateljem kakor vsakemu, ki

Moški se je zelo prestrašil.
»Kdo govori iz teme?«
»Meden, duh rajnice, duh umorjene hodi tukaj okrog studenca.«
»Jaz nikogar nisem umoril!«
»Lažeš! — Morilec!«
Tedaj je starka stopila izza drevja. Meden je hotel zbežati, toda glasen smeh je zadonel za njim.
»Bojazljivec beži pred staro Golobovko!«
In zopet se je posmehljivo zasmejala.
Moškemu se je ustavila noga.
»Počakaj, če ne, bodo naščuvali gosi za teboj, ti mevža!«

Žena je govorila tako glasno, da se je moški zbal, hrup privabi še ljudi iz hiše. Prišel je bliže. Ko je videl, da ima res opraviti le s staro Golobovko, ne pa s kakšno prikaznijo, se je spremenil. Nahrulil je starko: »Kaj pa kričiš? Česa pa sploh iščeš ti tukaj?«

»In česa išče Meden pri studencu? Haha, o polnoči! Ali iščeš plavalaso Katrico? Na pokopališču jo boš našel!«

»Kaj briga mene Katrica!«
»Mnogo! Vse te briga!«
»Ne govori tako na glas, pojdi z menoj na cesto!«
Starka je šla za njim.
Na cesti je rekla:
»Ali nisi utopil Katrice, ničvrednež ti?«
»Znorela si! Nikoli nisem storil tega jaz! Pri Bogu lahko prisežem —«
»Prisezi rajši pri hudiču, z njim sta si večja znanca! Ti sam si bil Katrici vedno za petami, toda tvoja kriva usta in tvoje hudobne oči ji niso bile všeč, tudi tvoje noge ne, zaradi katerih te niso vzeli k vojakom.«

»Po ustih te bom oplazil, jezikavka ti hudobna!«
»Le kar! Jaz pa znam praskati. Ali ne slišiš, da nekdo žvižga po cesti?«
»Obrekljivka si, ničvredna!«
»Haha, jaz vem vse! Ali naj ti prerokujem iz kart, Meden? Katrica te ni marala, ker imaš kriva usta in črne zobe. Postavni Colnar ji je bil ljubši. In zato se ti je razlil žolč. Saj ti je bil

je začutil Shephart potrebo, da je nekoliko razmišljal o svoji bodočnosti. Sklenil je visoko življensko zavarovanje in je tudi pridno plačeval premije. Lepega dne pa se je zazdelo staremu gospodu vendar le preneumno, da bodo postali deležni njegove velike zavarovalnice šele po njegovi smrti — dediči. Zvišal je že obstoječo zavarovalnino na 100.000 dolarjev. Nato je napravil oporoko, v kateri je zapustil polico svojemu sorodniku, gotovemu Jacherju. G. Shephart je zatem legel v posteljo in je umrl. Vse je izteklo po načrtu. Domači zdravnik je izstavil potrdilo na srč-